

ČTVRTEK 13.2.

Titicaca, rákos a to vše v angličtině

Před šestou ráno jsme se ocitli na nádraží v Puno. Tam na nás čekal pán s cedulí a odvezl nás k němu do kanceláře. Věděli jsme, že Willi někam volal a něco nám zařídil, ale až takový luxus jsme nečekali.

Jelikož Puno jako takové není ničím zvlášť zajímavé, rozhodli jsme se neztratit den a rovnou vyrazit na projížďku po jezeře Titicaca. Titicaca leží v Andách na hranicích Peru a Bolívie. S rozlohou 8562 km² se jedná o největší jezero v Jižní Americe, největší vysokohorské jezero a zároveň o jedno z nejnvýše položených jezer (3812 m.n.m.). Jelikož Gabriel s Laurou se rozhodli připlatit si a jet rychlejší lodí, na zbytek dne jsme se rozdělili.

Opět jsme měli štěstí, protože náš průvodce byl učitel angličtiny a hrozně rád mluvil anglicky. Takže překládal doslova každé slovo, co řekl a většinou to dokonce nejdřív vysvětlil anglicky a až pak španělsky. Po cestě nám řekl spoustu zajímavostí, a když jsme zrovna nespali nebo se nekochali výhledem ze střechy, tak si s námi povídal.

První zastávka byla na plovoucích ostrovech Uros. Ten, na kterém jsme zastavili byl opravdu maličký (průměr cca tak 20m). Celý ostrov, stejně tak jako domy a lodě vesničanů je tvořen z rákosu Totor, který se dá i jíst (taková chuť mdlého banánu). Tam se nám jal vysvětlovat, jak to na takovém ostrově funguje. Jeho přednáška byla něco mezi loutkovým divadlem a teleshoppingem. Na závěr nám nabídl projížďku místní rákosovou lodí, kterou krom nás a dvou frantíků všichni přijali.

Ovšem hlavní zastávka byla na ostrově Taquile, což je třetí největší ostrov Titicaca (5,5 x 1,6 km, 2200 obyvatel). Místní obyvatelé Taquileños mluví kečuánsky, což je nejrozšířenější indiánský domorodý jazyk v Americe, patřící do skupiny andsko-ekvatoriálních jazyků. Ostrov je krásný, zelený, s malými vesnickými domečky, ovce a alpakami pasoucími se mezi nimi.

Oběd pro nás uvařil jeden z místních usedlíků – výborná grilovaná ryba a polévka ze semen rostliny quinoa (merlík čilský), jež se tady používá jako obilovina. Poté však jednu pani přepadla výšková nemoc, tak jsem ji dala svoji záložní pilulku a vydali jsme se přes hlavní náměstí (4050 m.n.m.) zpátky. Tam jsme potkali Gabriho s Lau, domluvili si večer sraz a honem zpátky na loď. Cestu zpátky jsme celou prospali. Jen ke konci nás náš průvodce vzbudil, aby nám mohl, ještě než odejdeme vysvětlit něco o tradičních kostýmech ostrovanů, a to dokonce i s ukázkou.

Zpátky v Puno jsme si uvědomili, že jestli Laura má stihnout svůj let ze Santiaga musíme přidat, a tak jsme koupili lístky ještě na ten večer do Ariky (už v Chile). Vydali jsme se ještě na poslední peruánské nákupy – já náušnice a Zdenka svetr z alpaky. A pak už noční bus, ve kterém se i přes veškeré pohodlí, kvůli serpentinám nedalo spát.